

XIN MẸ CẦU BẦU CÙNG THIÊN CHÚA BA NGÔI CHO CHÚNG CON!

... Ông **Gaetano Anabevoli** sống tại thành phố **Genova** (Tây Bắc Ý) viết thư tri ân **Đức Mẹ Mân Côi Pompei** như sau.

Thứ Sáu ngày **4-11-2011** khoảng 9 giờ 30 phút sáng, như thường lệ, con ra khỏi nhà. Trời hôm ấy có vẻ bình thường như mọi ngày với bầu trời hơi u ám và cơn mưa nhẹ hột. Thế nhưng đến 11 giờ thì mọi sự thay đổi hết. Cơn mưa trở nên dữ dội hơn và gió thổi thật mạnh, đẩy về hướng đường Fereggiano và đường Bisagno. Trước khoảng 12 giờ rưỡi một chút, con đang ở trong khu vực gần trường Thánh nữ Agata. Bất ngờ tiếng điện thoại di động reo. Đó là Anna xin con ghé lại trường đón cháu gái Ireena.

Con dừng xe lại và ngồi đợi trong xe, bởi vì, mưa như thác đổ nên con không thể bước ra khỏi xe. Đến lúc 12 giờ rưỡi thì cơn mưa nặng hạt có vẻ giảm bớt nên con lợi dụng ra khỏi xe để đi đón cháu gái. Bé Ireena chạy như bay từ trường xuống và nhanh như chớp, con bé chui thẳng vào xe. Chúng con bắt đầu ngay cuộc hành trình trở về nhà. Đi được nửa đường thì con bé để ý nói với con rằng: phía bên lề đường dành cho người đi bộ có rất nhiều nước và nước chảy thật mạnh! Nghe cháu nói thế nhưng con không mấy quan tâm, bởi lẽ cứ mỗi lần có mưa lớn thì hiện tượng này vẫn thường xảy ra.

Thế nhưng khi xe chạy đến đường Fereggiano thì con bỗng trông thấy một hàng dài xe bị kẹt. Đây là chuyện có vẻ khác lạ đối với một ngày trong tuần như ngày hôm ấy. Con liền cho xe đi về phía bên phải và vượt qua các xe rồi từ từ tiến đến trước quán ăn "O sole mio". Tại đây con trông thấy một quang cảnh hỗn độn kinh hoàng như quang cảnh hải huyền. Các chiếc xe hơi nổi lênh bênh trên nước và bị nước cuốn đi. Các chiếc xe gần máy đậu bên lề đường bên phải thì ngã ngổ ngang chiếc này nằm sau chiếc kia như trò chơi bi. Dân chúng vừa chạy vừa la ó kêu cứu! Trong khi đó thì con và cháu Ireena bị kẹt cứng trong xe. Cả hai đều thất kinh hồn vía. Bé Ireena vừa khóc vừa kêu cứu. Nước tràn vào xe lên đến ghế ngồi. Con nhìn chung quanh và tìm cách ra khỏi xe. Nhưng không thể được. Một chiếc xe màu trắng đang ở sát bên xe con khiến con không thể mở cửa xe và đưa cháu gái ra khỏi xe. Trên mui chiếc xe trắng có một người đàn ông. Đó là người chủ chiếc xe. Ông cũng đang tìm cách thoát khỏi hiểm nguy.

Nhìn thấy ông, con van nài kêu cứu:

- Xin hãy cứu chúng tôi. Hay ít ra xin cứu bé gái!

Người đàn ông sau khi nghe tiếng khóc của con bé, liền liều mạng giơ một tay ra và hét lớn với con: "Đưa cánh tay con bé cho tôi!" Con nắm tay cháu, đang ướt mềm và hốt hoảng tột độ, rồi cố gắng hết sức để đưa tay cháu chạm đến tay người đàn ông đang ra tay cứu giúp chúng con! Rồi con lại kêu to với ông là hãy giao đứa bé cho tài xế xe buýt đang đậu bên cạnh và đã chứng kiến từ đầu quang cảnh cứu thoát cô bé. Người tài xế xe buýt đưa tay nắm lấy con bé và ra hiệu cho con biết là con bé đã được cứu sống!

Tất cả những chuyện con vừa kể chỉ diễn ra trong vòng vẹn 10 giây đồng hồ, đủ để cứu sống con bé. Bởi vì ngay tức khắc sau đó, chiếc xe hơi màu trắng bị dòng nước cuốn trôi, bỏ lại con một mình đương đầu với định mệnh.

Hoàn toàn bị kẹt trong xe, con nhìn ra chung quanh và chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng. Chiếc xe buýt như bị nhảy múa theo dòng nước. Còn các chiếc xe thì chạm vào nhau và bị dòng nước cuốn trôi theo. Chiếc xe của con cũng chung số phận. Khi bị cuốn trôi đi nó bị vỡ từng mảnh. Đúng là một quang cảnh hãi hùng vô cùng khiếp sợ.

Nước tràn vào đầy xe. Con tìm cách thoát ra khỏi xe. Nhưng khi con vừa đặt chân ra ngoài thì tức khắc liền bị dòng nước cuốn đi. Một cú đâm thật mạnh và con thấy mình bị tống vào một gốc cây và bị chặn lại. Đúng là một gốc cây cứu thoát vì nhờ vậy mà con không bị cuốn đi xa hơn không biết sẽ đi tới đâu. Đi tới cái chết là cái chắc! Đó cũng là tư tưởng sau cùng của con.

Bị run rẩy vì sợ và vì ướt mềm nhưng cuối cùng con cũng lách được qua các chiếc xe và tiến về cổng nhà số 25 đường Fereggiano. Nơi đây con gặp những người đang ra tay cứu giúp và đón cháu Ireena từ trên xe buýt xuống.

Kết thúc lá thư này con xin gởi lời tri ân chân thành đến cháu gái con là Michela vì cháu đã cẩn thận gìn giữ bức ảnh Đức Bà Mân Côi Pompei trong nhà. Cháu đặc biệt có lòng kính mến Đức Mẹ MARIA và hàng ngày đều ngước mắt nhìn bức ảnh van xin Đức Mẹ thương che chở cho hết mọi người thân trong gia đình. Chính nhờ vậy mà con và cháu Ireena thoát chết và được cứu sống! Tri ân cháu và cảm tạ Đức Nữ Trinh MARIA Rất Thánh Mân Côi Pompei.

... Lạy Đức MARIA Chí Thánh, con xin dâng lên Mẹ lời cầu, với trọn lòng tín cẩn. Mẹ chẳng từ bỏ ai, nhưng hằng tha thiết đến phần rỗi của mọi người. THIÊN CHÚA không hề từ chối điều gì với Mẹ khi Mẹ cầu xin cùng Ngài. Xin Mẹ hãy ôm con vào vòng tay che chở vạn năng của Mẹ. Nếu Mẹ đủ lòng thương xót nhậm lời con khiêm tốn cầu xin, thì toàn thể hỏa ngục cũng không thể nào làm hại được con. Một cách nào đó, Mẹ là Bà Chủ của vận mệnh con. Vận mệnh con nằm trong đôi bàn tay Mẹ! Nếu Mẹ bỏ rơi con, thì con sẽ bị hư mất, không nguồn cứu giúp! Thế nhưng, Mẹ là Người Mẹ quá tốt lành, không thể bỏ rơi những ai đặt trọn niềm hy vọng nơi Mẹ!

Xin Mẹ cầu bầu cùng THIÊN CHÚA Ba Ngôi cho con và con tin chắc là mình sẽ được cứu rỗi! Ôi ước gì con có quyền làm cho mọi con dân trên mặt đất này nhận biết Mẹ! Ước gì con có thể loan báo khắp nơi sự cao cả, lòng nhân hậu và quyền năng của Mẹ! Điều mà con không thể làm được, con nguyện mong cho các thần trí thiên quốc làm thay. Và ước chi chính các tên quỷ bị bó buộc phải xưng tụng rằng: "Mẹ là kỳ công của Bàn Tay THIÊN CHÚA, Mẹ có quyền lực THIÊN CHÚA trong tay, Mẹ thật khủng khiếp đối với ma quỷ và mọi sự đều phục tùng Mẹ! Mẹ là loài thọ tạo vô song! Mẹ là phụ nữ duy nhất, vừa là Trinh Nữ vừa là Mẹ. Mẹ đã sinh ra Đấng Cứu Thế. Cùng với Thánh Cả GIUSE, Mẹ có chỗ đứng riêng".

Như thế, Mẹ cao trọng hơn mọi Thiên Thần và các thánh: Mẹ thật là Chí Thánh, là thần thiêng! Con hy vọng nơi Mẹ và con tin chắc chắn vững vàng rằng, kể cả mọi quyền lực hỏa ngục, cũng không thể nào chiến thắng được con! Ước gì được như vậy. Tất cả các Thiên Thần và các thánh đồng thanh chúc tụng Mẹ đến muôn đời! Amen! Ước gì được như vậy!

("Il Rosario e la Nuova Pompei", Anno 128 - N.6 - Giugno 2012, trang 42-43)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt